

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás)

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2018. április 28.

„Az egyetlen család építői a világon”

1. Kezdés és üdvözet

- 0:07:24 **2. Belfast, Észak-Írország – A láthatatlan falakon túl**
20 évvel a béke megállapodás aláírása után Belfastban jártunk, hogy kézzelfogható bizonyosságot szerezzünk a még létező szakadásokról, de a béke érdekében tett erőfeszítésekről és lépésekről is.
- 0:15:24 **3. Armoy, Észak-Írország – Bátorság a közösség újjáépítéséhez**
Ezen a településen, ahol több mint 30 éven át szakadásban éltek egymással az unionisták, republikánusok, protestánsok, katolikusok, végre egyszer csak valaki azt mondta, elég. Mary és Gerry Burns és az „Armoy Community Association” rendkívüli története.
- 0:22:57 **4. Hírek Fontemből, Kamerunból**
- 0:26:30 **5. Carvalhal de Vermilhas, Portugália – A remény kis hordozói**
Semmi sem jelentéktelen abból, amit a természet és a környezet védelmében teszünk. Erre tanít bennünket a portugáliai gen 4 csoport, akik facsemetéket ültettek a leégett erdőben.
- 0:29:42 **Máriapoli Efezusban, Törökországban, a Szűzanya házánál.**
- 0:32:00 **7. Emlékezés Tommaso Sorgira**
- 0:36:00 **Castel Gandolfo, Olaszország – A párbeszéd felül testvérek**
400 muszlim és keresztény találkozási pontja a világ minden részéről a remény jegyében. Tanúságot tesznek az egység több mint 50 éve elkezdődött útjáról...
- 0:44:25 **Chiara Lubich: Az egyetemes családjáért**
Részletek Chiara Lubich beszédéből a „Faith Communities Together” találkozón – Washington D.C., 2000. november 12.
- 0:51:06 **10. Beszélgetés Maria Voce Emmausszal és Jesús Moránnal**
- 0:57:30 **11. Befejezés**

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Katarina: Isten hozott mindenkit a kollegamentón! Ahogy tudjátok, most egy világméretű család találkozik! És ma egy évfordulót is ünneplünk: Anna Maria és Danilo Zanzucchi 65 éves házások. Minden jót kívánunk! (Taps)

Anna Maria és Danilo az egyik első házaspár, akik követték Chiarát... (taps). Úgy követték őt, hogy otthagyták a munkájukat, városukat az öt gyermekükkel együtt, hogy a Fokoláre Mozgalom rendelkezésére álljanak. És mennyi gyümölcse van ennek a családok körében az egész világon!

Cyрил: Örömmel ünnepelek benneteket az itt jelenlévő családokkal együtt, akik a világ különböző részeiről érkeztek, és jelenleg a Loretó Iskolán vesznek részt Loppianóban. De azokkal a családokkal is, akik Casoriából, Nápoly környékéről jöttek erre a kollegamentóra. Minden jót kívánunk! (taps)

Katarina: Mondanátok nekünk valamit, Anna Maria és Danilo?

Anna Maria: Én úgy gondolom, hogy nekünk kell köszönetet mondani mindenkinek, mert áramlott a szeretet közöttünk. Chiara megadta nekünk a kegyelmet, hogy megértsük, hogy Isten Szeretet és szerethetünk. Ez újjáélesztette a családjainkat. Ez valóban nagy kegyelem. Köszönjük mindenkinek!

Katarina: Mi köszönjük nektek! (Taps) És minden jót!

Én Katarina vagyok, ő pedig Cyril Szlovákiából. 18 éve házasodtunk össze és három gyermekünk van. A legidősebb, Elena, most éppen a gen3-ak kongresszusán van, akiket nemsokára üdvözölni is fogunk. Lukas és Tomas pedig itt vannak velünk. Én nyelvtanár és fordító vagyok.

Cyрил: Én görög-katolikus pap vagyok. A keleti hagyományunkban ugyanis a kereszténység kezdetétől fogva a házas férfiakat pappá szentelhetik. A püspökünk nemrégiben megadta az engedélyt és a lehetőséget, hogy a Mozgalom központjában dolgozzunk. Ezért az egész családdal ide költöztünk 4 évre.

Most szeretnénk elénekelni a bizánci liturgiából a húsvéti időszak egyik rövid himnuszát. Pravoszláv nyelven énekeljük, és így szól: „Krisztus feltámadt, halálával legyőzte a halált, és a sírban fekvőknek megadta az élet kegyelmét”.

Katarina és Cyril: (ének)

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! (taps)

Cyрил: Most pedig kapcsoljuk a Castel Gandolfo-i Máriapoli Központot, ahol a napokban 700 gen3 gyűlt össze egész Olaszországból. Már látni kellene őket a képernyőn, nézzük, itt vannak-e. Igen, itt vannak! Ciao! Hogy kezdtétek a kongresszusotokat? Milyen terveitek vannak?

Luigi: Üdvözlünk mindenkit ebből a csodálatos teremből, mely a találkozó négy napján vendégül lát minket! Szívvel köszöntünk benneteket, akik a világ bármely részén figyelemmel kísérték minket. Sokan vagyunk itt. Nézzük, honnan is érkeztünk. Mondd a nevedet, és hogy honnan jöttél.

Sophie: Sophie vagyok Valle d'Aosta-ról. (taps)

Simone: Én Simone vagyok Szicíliából. (taps)

Silvia: Silvia Piemontéből. (taps)

Stefano: Stefano Szicíliából. (taps)

Luigi: Én pedig Luigi Castelli Romaniból. (taps)

Agnese: Én Agnese Viterboból. (taps)

Luigi: Szeretnék röviden elmondani, hogy mit fogunk csinálni a találkozónkon.

Agnese: A napokban feltesszük magunkban a kérdést: 1943-2018, különböző időszakok, de az Ideál mindig ugyanaz maradt? Chiara Lubich és az első társnői az evangélium által ihletett Ideált éltek, és az Ideálon egy igazi életstílust értünk. Mi, ezekben a napokban szeretnénk aktualizálni azt a módot, ahogyan ők éltek. Ezt olyan témákon keresztül tesszük, melyek megtörténnek velünk a mindennapokban: mint az érzelmi élet, az internetes zaklatás, és az aktív polgárság.

Luigi: Ezek a témák segítenek, hogy jobban megértsük, hogyan élhetjük úgy napjainkban a gen3 életünket, hogy mindig a másikat állítsuk középpontba, és próbáljuk élni a gyakorlatban az „arany szabályt”.

Agnese: A találkozó utolsó napján, május 1-én együtt elmegyünk Loppianóba, Toszkánába, az olasz Genfestre.

Luigi: Üdvözlünk mindenkit!

Agnese: Sziasztok! (Taps)

Cyrl: Ezzel megadjátok a lehetőséget, hogy üdvözljük azt a sok fiatalt, akik most kezdik a Genfestet néhány országban. Az olaszon kívül, amiről most beszéltek, ma zajlik Brazília déli részén és Portugáliában is. Tudjuk, hogy mától kezdve 30 Genfestre kerül majd sor a Manilai, Fülöp-szigeteki rendezvényen kívül.

Most pedig kérünk benneteket, hogy küldjétek el üdvözleteiteket és benyomásaitokat WhatsApp-on keresztül a 0039 3406120328, a telefonszámot a képernyőn is láthatjátok, vagy írhattok a: collegamentoch@focolare.org címre, és a Facebook oldalunkra is: CollegamentoCH.

Katarina: Itt a teremben jelen van a fokolarinik egy csoportja is Loppianóból, ahová Ferenc pápa ellátogat május 10-én. Látom, hogy te ázsiai vagy. Honnan jöttél? Hogy hívnak?

Liberata: Liberata vagyok Koreából.

Katarina: Hogyan készültök? Milyen a légkör Loppianóban?

Liberata: Igyekszünk egyre intenzívebben élni a kölcsönös szeretetet, az evangélium ígését, és megosztani egymással a tapasztalatainkat. Nagyon örülünk. Üdvözöllek benneteket mindannyiunk nevében, Loppianóból.

Katarina: Köszönjük! Tehát, az étellel készültök. (Taps) Veletek leszünk ezekben a napokban, főleg május 10-én.

2. BELFAST, ÉSZAK-ÍRORSZÁG – A LÁTHATATLAN FALAKON TÚL

Cyrl: Most pedig kezdjük világszerte utunkat. Egymástól eltérő történeteket, helyzeteket fogunk látni, mégis van bennük valami közös, a testvériség és a béke odaadó építése. A béke nem csak egyszerűen háborúmentesség. Az elmúlt alkalommal láthattuk, hogy Kolumbiában micsoda erőfeszítéssel próbálnak kilépni a hosszantartó polgárháborúból. Most ismerjük meg Észak-Írországot, mely fájdalmas konfliktusok nyomait viseli magán a protestáns többségű unionisták és a katolikus többségű republikánusok közötti szakadás miatt.

Katarina: Húsz évvel ezelőtt, egész pontosan 1998. április 10-én írták alá a béke-megállapodást, az úgynevezett *Belfasti Nagypénteki Egyezményt* a különböző politikai erők, az Egyesült Királyság és az ír kormány között. Ez volt az egyik legfontosabb lépés a béke útján Észak-Írországon, mely elindította a megbékélés folyamatát. Ennek érdekében több szervezet is munkálkodik. Elmentünk megnézni, hogy mi a helyzet napjainkban.

(zene)

Stefania Tanesini: *Belfastban, Észak-Írországon vagyunk, és délelőtt 9 óra van. Most hagyjuk el a katolikusok lakta területet. Ezen a kapun túl található a város protestáns övezete. Még létezik a fal, mely elválasztja őket. Ez a kapu még zárva van. Minden este bezárják, és minden reggel kinyitják most is, 20 évvel azután, hogy 1998-ban aláírták a békenyilatkozatot. Ez annak jele, hogy a két közösség még szakadásban él egymással.* (zene)

Brian Rowan, újságíró és író: *Heteket, hónapokat, éveket éltem le merényletek közepette, halottakkal és sebesültekkel.* (zene)

Manuel McGivern: *17 éves voltam 1973-ban, és Belfast nyugati részén éltem, ebben a kifejezetten republikánus övezetben. Minden vasárnap katolikus újságokat árultam. Az angol katonák megállítottak, megmotoztak és látták az újságokat. Nem voltak benne biztosak, hogy mi az, és mivel arra gondoltak, hogy lázító propaganda, letartóztattak.*

A laktanyában 24 órán keresztül kihallgattak. Aztán jött az édesapám, és mivel kiskorú voltam, szabadon engedtek. Néhány héttel később meghívtak egy üres lakásba, a lakásomhoz aránylag közel, egy filmvetítésre. Egy propagáló filmről volt szó, a fegyverhasználatra, a pisztoly használatára tanított, és valamiképp az IRA-ba akartak toborozni minket. (zene)

Sok fiatal volt ott, ami érthető is, mert másodosztályú polgárként bántak velünk. De néhány ilyen találkozás után megértettem, hogy ez nem nekem való.

Egy anglikán szerzetesnő jött az iskolánkba, és általa megismertem Chiara Lubich karizmáját: a felebarát iránti szeretetet, és ami még fontosabb, az ellenségszeretet. Ez sokkal hatékonyabb fegyvernek bizonyult számomra, mint aminek használatára tanítottak. (zene és környezet)

Irene Jovaras: *Ma itt vagyunk a Stranmills College-ben, egy találkozó végén, melynek mottója: „Építsük együtt a közösséget”.*

Itt, Belfastban nyilvánvaló az egyházak közti szakadás. Ezért az egyik célunk az, hogy könnyítsük a különböző felekezetű keresztények közti kapcsolatteremtés folyamatát. Ennek érdekében támogatjuk azokat a már meglévő kezdeményezéseket, melyek a béke és a kiengesztelődés építését szolgálják. (zene)

Stefania: *Itt vagyunk a Shankill Road-on, Belfast protestáns negyedének szívében. A hátam mögött látható az egyik emlékmű, mely a konfliktus ártatlan áldozataira emlékeztet. Ennek a háborúnak a 30 év alatt több mint 3000 halálos áldozata és 50.000 sebesültje volt. (zene)*

Shannan Kincaid: *A családom... volt egy bomba a házukban, amikor 5 éves lehettem. A béke nem egyik napról a másikra következett be; de ez nem befolyásolta a személyiségemet. Teljesen más, ha az ember protestáns környezetből jön, mintha katolikus közegből jönne, de a többiben teljesen egyformák vagyunk. Én is ember vagyok, mint Marty. (zene)*

Martin McKiernan: *Vannak láthatatlan falak, a pszichikai falak, melyek az ember elméjében emelkednek. Minden falat ledönthetünk, amit csak akarunk, de azt a 4 millimétereset a legnehezebb áthágni, ami ott van az emberek fejében. Talán Shannon nemzedéke és az enyém arra rendeltetett, hogy megpróbáljuk áttörni (ezt a mentalitást). Léteznek falak, de ezeket le lehet dönteni.*

Stefania: *Hogy lehet, hogy ti, egy protestáns és egy katolikus barátok vagytok?*

Shannan: *Barátok? Egyszerűen meg se hallgatom! (nevet) Nem, meghallgatjuk egymást, és megértjük, hogy nem egyeznek a nézeteink. De az sokkal több, ami egyesít minket, mint ami szétválaszt.*

Marty: *Kedvelem őt, mint embert, mert szimpatikus, egyetértünk, és jól érezzük magunkat együtt. Hogy lehetünk-e barátok? Logikus, hogy lehetünk! Miért ne? (zene)*

Brian Rowan: *A béke építése legalább 50 éves folyamat. Ha ez tényleg így van, akkor még a felénél sem tartunk. (ének) A mai nézeteltéréseink a politikával kapcsolatosak, hogy hogyan kezeljük a megélt örökségeinkhez fűződő problémákat. De a telefonom legalább már nem szólal meg hajnali négykor, hogy jelezze, hogy meghalt valaki, vagy felrobbant egy bomba, vagy lelőttek valakit. Ezért optimista vagyok. (ének és taps)*

3. ARMOY, ÉSZAK-ÍRORSZÁG – BÁTORSÁG A KÖZÖSSÉG ÚJJÁÉPÍTÉSÉHEZ

Katarina: Találkoztunk Gerry Burns-szal is, aki Armoynban, egy nem sokkal több, mint ezer lélekszámú településen él Belfast északi részén. Íme, a története.

(zene)

Gerry Burns: 18 éves voltam, amikor elkezdődtek az összetűzések Észak-Írországban 1968-ban, melyek aztán az évek során tovább súlyosbodtak. Ez az ellentét két közösség között uralkodik: a nacionalisták és az unionisták pártjai között. Településünkön mindkét oldal jelen van, de egymástól elszigetelten élünk.

1994. október 5-én, az IRA és az unionisták két tűzszüneti megállapodása között szerveztünk egy találkozót, ahol elhatároztuk, hogy teszünk valamit azért, hogy városunkba életet vigyünk. (zene)

1992-ben házasodtam meg; akkor már nem voltam nagyon fiatal. Tudtam, hogy Mary nagyon elkötelezett a társadalmi életben. Azokban az években az emberek belefáradtak az erőszakba, nagy nemzetközi segítség érkezett, hogy megoldást találjunk a konfliktusra. Az új remény hajnala tárult fel előttünk.

1994. október 5-én megalapítottuk a szervezetünket. (zene) Két politikus, akik már egy ideje nem beszéltek egymással, felkeresték Mary-t, és javasolták neki, hogy a településen vásároljunk meg egy rendelkezésre álló, romos épületet. Én nehéz helyzetben voltam, mert ezen a helyen éltem ugyan, de keveseket ismertem a protestánsok közül, mert szakadásban élünk, tusakodtunk egymással. (zene)

Szerdáról csütörtökre virradó éjszaka, hajnali háromnegyed egykor felhívott minket telefonon a rendőrség, és mondták, hogy az irodánk lángokban áll. A gyerekeink még kicsik voltak. (zene - meghatódott) Amikor indulni akartam, láttam, hogy az autóm lámpái fel vannak kapcsolva, ami egyáltalán nem volt normális. Ahogy kinyitottam az ajtót, megfordult a fejemben, hogy akár bomba is lehet benne. Amikor megfordítottam a slusszkulcsot, hogy beindítsam az autót, attól tartottam, hogy a levegőbe repülök. (környezet) Valaki figyelmeztetni akart. (környezet) Az építkezés még félben állt, de elvesztettük a lelkesedést, mert az emberek már nem támogattak minket. Mary igazán erős volt, tovább építette az emberekkel a kapcsolatot, továbbra is mosolygott, dolgozott. Biztos, hogy a Fokoláre Mozgalomban való elköteleződése adott neki erőt. Ezt az odaadást rám is kiterjesztette. (zene)

Központunk első kezdeményezése az óvoda volt, melyet a protestáns iskolából költöztettünk át. Az „Armoyn-i felekezetek közti óvoda” nevet adtuk neki. (zene) Akik korábban azt mondták, hogy be nem teszik a lábukat a központba, elkezdtek idejárni.

A másik fő kezdeményezésünk a nyári tábor. Észak-Írországban nyáron, július 12-én már évtizedek óta fesztivált rendeznek. Ez feszültségekkel és erőszakkal teli időszak, a nemzetközi média is foglalkozik vele. Elhatároztuk, hogy kéthetes programot készítünk elő a

fiatalabbak részére. Többüknek ez az egyedüli lehetőség, hogy valahová el tudjanak menni nyaralni, mert a szüleik szegénységben élnek. (zene)

De kétségkívül a központunk legnagyobb kezdeményezése a bár, ahová jönnek az emberek, esznek valamit és találkoznak másokkal.

Paul McClean, a „Cross and Passion” igazgatója: Egy ideális világban a gyerekeink mindig együtt lesznek majd. De mivel ez még nem így van, lehetőséget kell teremteni számukra, hogy együtt lehessenek. A központ ezt nagyon jól csinálja, és nem csak az óvodában. Sok más eseményre is sor kerül.

Mary McCracken, a „Greenlight Gateway” igazgatója: Ez valóban nyitott és szabad tér, mely semmiféle olyan eddigi politikai beavatkozáshoz sem hasonlítható, aminek általában semmi köze sincs Észak-Írországhoz. (zene)

Gerry: Mary 2011. június 8-án halt meg; rákbetegséget diagnosztizáltak nála. (zene) Nagy megrázkódtatás volt ez mindenkinek, különösen nekem. Kemény volt. Miért nem én? Mary temetésén valóban sokan részt vettek. Sokan jöttek olyanok is, akik addig soha nem tették be a lábukat katolikus templomba.

Ha nem találkoztam volna Mary-vel, nem tenném azt, amit most teszek, és amit a továbbiakban is folytatni szeretnék. (zene)

Fontos, hogy lássuk, hogy a normális dolgok rendkívüliekké válhatnak azok számára, akik nehéz helyzetben vannak. És úgy kell cselekednünk, hogy ne használjuk az erőszakot, ne fogjunk fegyvert. Bátornak kell lennünk. (zene és taps)

Cyrl: Köszönjük, Gerry, hogy megosztottad velünk a történetedet, köszönjük a bátorságodat! És köszönjük mindnyájatoknak, akik különböző módokon felvállaltátok, hogy folytatjátok a béke építésének útját.

4. HÍREK FONTEMBŐL, KAMERUNBÓL

Cyrl: Jelenleg sajnos sok háború és konfliktus van világszerte! Aggasztó hírek érkeztek még Fontemből, Kamerunból is! Ezen a területen fekszik a Fokoláre Mozgalom egyik városkája is, amit mindannyian nagyon szeretünk. Hallgassuk meg az üzenetet, mely ezekben az órákban érkezett az ott élőktől.

Női hang: Sziasztok! Üdvözlünk mindenkit Fontemből! A bizonytalan szociálpolitikai helyzet Kamerun angol nyelvű területén 2016 novemberében robbant ki nyilvános tüntetésekkel, melyeket elfojtottak, és idővel elfajultak. Több esemény után idén februárban arra kényszerültünk, hogy a College-ünkben, ugyanúgy, mint a többi iskola nagy részében is, teljesen szüneteltessük az oktatást.

Férfi hang: Márciusban az erőszakos cselekmények itt Fontemben is súlyosbodtak, túsul ejtettek és megtámadtak egy állami delegációt. Egyikük életét vesztette és néhányan megsebesültek. Attól kezdve a hadsereg jelenléte egyre erősödött Fontemben és szinte az egész lakosság elmenekült, hogy a közeli falvakban és más városokban, rokonoknál vagy barátoknál keressenek menedéket. Fontem, ez a mintegy 7000 lélekszámú központ szinte üres, kihalt, az üzletek bezártak, a közintézmények leálltak. Egyedül a mi kórházunk, a Mary Health of Africa kórház üzemel.

Női hang: A tőlünk 40 km-re fekvő Dschang városba vezető út, mely bármilyen anyagbeszerzéshez és ügyintézéshez nélkülözhetetlen, járhatatlanná vált, vagy ha járható is, de nagyon veszélyes. Ennek ellenére néhányan útnak indulhattak, akik egy időre eljöttek a városkába, hogy itt szolgálatot teljesítsenek.

Férfi hang: A nagyhéten nehéz időszakot éltünk azzal a közel nyolcvan emberrel, akik a Máriapoli Központban találtak menedéket, mert a harcok épp a városka területén folytak. Semmilyen vallási szertartásra nem kerülhetett sor sem nagycsütörtökön, sem nagypénteken. Már virágvasárnaptól kezdve nem mehettünk vissza a plébániára. A Feltámadott igazi ajándéka volt, hogy megtarthattuk a nagyszombati és húsvét vasárnapi szertartást a Máriapoli Központban.

Női hang: Püspökünk sokat tesz az egyházmegyénk menekültjeiért. A történetek után néhány nappal veszélyes utat tett meg, hogy ellátogasson hozzánk, hogy támaszt, bátorítást nyújtson, és élelmiszert hozzon a menekülteknek, a kórház dolgozóinak és betegeinek.

Férfi hang: Erőteljesen éreztük a Szűzanya védelmét, és továbbra is rábízunk magunkat. Azok közé a kevesek közé tartozunk, akik itt maradtak, hogy tanúságot tegyünk róla, hogy hiszünk az egyetemes testvériségben, és szolgálatot töltünk be a kórházban és a menekültekért, akiket a Máriapoli Központban helyeztünk el. Továbbra is imádkozunk mindenkivel együtt, és kérjük a béke csodáját.

Cyrl: Szívből köszönjük! (Taps) Veletek vagyunk és továbbra is veletek együtt imádkozunk a béke csodájáért.

Katarina: Valóban veletek vagyunk!

5. CARVALHAL DE VERMILHAS, PORTUGÁLIA – A REMÉNY KIS HORDOZÓI

Katarina: Most menjünk Portugáliába, ahol a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó gyerekek, a gen4-ek „a zöldebb jövő” főszereplői lettek. Ugyanis a teljesen leégett erdő közepén elültetett facsemete is lehet a remény jele.

Speaker: Talán sokan emlékeznek rá, hogy Portugáliában tavaly súlyos erdőtüzek pusztítottak, mély hegeket hagyva az országon. Erdeink és falvaink égtek le, sokan életüket veszítették vagy otthon nélkül és a megélhetéshez szükséges eszközök nélkül maradtak. Nagy szenvedéssel, ugyanakkor nagy szolidaritással teli időszak volt ez az ország számára. Hat hónappal később a következmények még fájdalmasan láthatóak maradtak, és sok időre lesz szükség, hogy a sebek begyógyuljanak. (környezet)

A gen4-ek elhatározták, hogy elmennek az egyik olyan faluba, ahol a leginkább szenvedtek, azzal a reménnyel, hogy egy kis örömet visznek a lakosoknak. Az ötlet pozitív fogadtatásra talált. Egy teli busz indult gyerekekkel és felnőttekkel egyaránt. Carvalhal de Vermilhas polgármestere fogadott minket, és a gen 4-ek átadták neki a szeretet dobókockát.

Polgármester: Megfoghatom?

Hang: Persze.

Polgármester: Az enyém?

Hang: Ajándék.

Polgármester: Kiteszem az íróasztalomra. És amikor megérkezem a városházára, mindig dobni fogok veled.

Speaker: Elmentünk oda, ahol egy több mint kétszáz éves öreg tölgyfa áll, és a tűz martalékvá vált; a gen 4-ek elültették kis tölgyfacsemetéiket, melyeket magukkal vittek.

Nuno Neves, V.P. Montis: Abban a tölgyben megpillantottam azt az erőt, mellyel ezek az emberek igyekeznek maguk mögött hagyni ezt a képet. Ez a tölgy két és fél évszázados, és erdőtüzek sorozatát élte túl. Meg vagyok győződve, hogy ezt a tüzet is túléli, ezt is sikerül túlélnie. Talán valóban ezeknek az embereknek az erejét képviseli, azt az erőt, ami ott kell, hogy legyen az emberekben, hogy szembe tudjanak nézni a jövővel, hogy egy zöldebb jövőért küzdjenek.

Hang: Micsoda ünnep! (zene és környezet)

Speaker: Ebéd közben ünnepeltünk. A gen4-ek énekeltek, és az egyik felnőtt gitározott. (zene) De mivel a szeretet kölcsönös, a falu lakói is előadtak valamit. A táncscsoport néhány népi tánccal lépett fel. (zene) Kétségkívül ez a nap nagyon fontos volt mindenki számára. (Taps)

6. MÁRIAPOLI EFEZUSBAN, TÖRÖKORSZÁGBAN, A SZÚZANYA HÁZÁNÁL

Katarina: Ahogy tudjátok, a kollegamentónk nem tévéközvetítés vagy történetek tudósítása a világból; azt szeretnénk, hogy olyan pillanat legyen, amikor a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó és a különböző kontinenseken elszóródott nagy család találkozhat.

Most a törökországi csoport kellene, hogy legyen a vonalban, akik most kezdik a Máriapolijukat: mindenféle életkorú és helyzetű emberek, akik egy időszakot együtt élnek, miközben életre váltják az evangéliumot, a kölcsönös szeretetet.

Itt vagytok? Hol találkoztok?... Hallotok minket?

Nuran Çeker: Igen!

Katarina: Nagyszerű! Végre! Szívből üdvözlünk benneteket! (*taps*)

Ersen Buyukakincak: Efezusból, Törökországból üdvözlünk titeket! Itt vagyunk az előtt a ház előtt, ahol a hagyomány szerint Jézus édesanyja János apostollal élte le életének utolsó éveit. Innen két kilométerre találhatóak annak a templomnak a romjai, ahol az Efezusi Zsinat Máriát Theotokosznak, Isten Anyjának ismerte el.

Nuran Çeker: Itt kezdtük tegnap este a Máriapolinkat, melynek során szeretnénk elmélyülni Máriában. Körülbelül hetvenen vagyunk Törökország különböző városaiból, és különböző felekezetű keresztény egyházakból. Az egész világon jelenlévő Mű nevében vagyunk itt, hogy újra Máriának szenteljük magunkat, és hogy ő megtanítsa rá, hogy Jézust adjuk azoknak, akikkel találkozunk.

Nuran és Ersen: Üdvözlünk mindenkit!

Mind: Ciao!!! (Taps)

Katarina: Ciao! De jó! Így minket is elvittetek Mária házába. Köszönjük!

Cyрил: A különböző felekezetű egyházak találkozásának kapcsán még elmondanám, hogy az Egyházak Világtanácsa az idén ünnepli fennállásának 70. évfordulóját. Genfben egy egész napot Chiara Lubichnak szenteltek halálának 10. évfordulója alkalmából, melyen Jézus Morán is részt vett.

7. EMLÉKEZÉS TOMMASO SORGIRA

Katarina: Egy nagy családban, mint a miénk is, van, aki megszületik, van, aki ünnepel és... van, aki itt hagy minket.

Néhány nappal ezelőtt hunyt el Tommaso Sorgi, az egyik első házaspár fukolarinó. Hosszú életet élt. Politikus volt, többször megválasztották képviselőnek az olasz parlamentbe. Ő kezdte el, és éveken keresztül vezette az Iginio Giordani Központot. Most hallgassuk, hogyan meséli el, amikor először vett részt a Fiera di Primiero-i Máriapolin, az 50-es évek végén.

Tommaso Sorgi: *Az első Máriapolin, Fiera di Primieron egyik este – talán a harmadik, negyedik este lehetett – Claudio Casoli – akivel együtt voltunk – azt mondta: „Tommaso, ezen a Máriapolin az utadat követjük”. „Á! És mi lenne ez az út, amit láttatok?” „Első nap még Sorgi képviselő úr voltál, második nap Sorgi professzor úr harmadik nap meg mentél mosogatni”. [...] valaki meglátott, és elhíresztelte a Máriapolin: „A képviselő mosogat”. Erre én azt mondtam Claudionak: „Igazából ma reggel újabb lépést is tettem”. „Mi volt az?”*

Az történt, hogy volt egy villanyborotvám. [...] ami akkor még nagy ritkaság volt. És a fokolárban, ahol voltam, mindenki elkérte, ők is használni akarták. Volt köztük egy cseh, akinek volt itt egy csúnya seb az arcán, és ő is elkérte. Egy pillanatig – hogy is mondjam -, szóval nem tudtam elfogadni: „De hát ez a borotva azután az arc után az enyémen fog kikötni?” De megtanították – akkor már tanultam -, hogy amit a testvérenek teszek, azt Jézusnak teszem. Ezért azt mondtam: „Ezt a borotvát Jézusnak adom kölcsön”. Az a borotva volt a megmentőm, mert [...] egyikük reggel [...] azt kérdezte: „Te, hogy is hívnak? Nem a tiéd a villanyborotva?”. Akkor tényleg megdöbbsentem. Egy akrobataugrásra volt szükségem. „Már nevem sincs?” De rögtön megértettem, hogy erre volt szükségem [...] hogy elkezdjek új lenni¹.

Cyrl: Ma az Iginio Giordani Központ vezetője Alberto Lo Presti, aki itt van velünk. Alberto, tudjuk, hogy Tommaso Sorgi fontos személy volt. Mondanál valamit a politikusi munkásságáról?

Alberto Lo Presti: Elég, ha arra gondolunk, hogy 1946 és 1972 között rendszeresen megfordul az üléstermekben, először mint önkormányzati tanácsadó, de alpolgármester is, aztán mint tartományi tanácsadó, és végül 20 éven keresztül a parlamentben a keresztény demokrácia képviselője. És a Teramoi Egyesült Kórházak elnöke is. De a hivatalos karrierén túl sokan úgy emlékeznek rá, hogy segítette a gyengébbeket, a fogyatékosokat, a munkanélkülieket, azokat, akiknek védelemre és jótállásra volt szükségük. Erre a Máriapolira Iginio Giordani hívta meg közvetett módon, tehát nem közvetlenül, hanem közvetítő útján. És ezzel elérkezett élete legszebb és legfontosabb tette: teljességgel követte Chiarát és a Fokoláre Mozgalmat. Házasság lett. 1985-ben Chiara a központba hívta őt az Iginio Giordani Központba, és azért, hogy segítse az Új Emberiség Mozgalmat, és az Egységért Politikai Mozgalmat. Személye még felfedezésre vár, és reméljük, minél hamarabb sikerül ezt megtenni.

Cyrl: Köszönjük, Alberto! (Taps)

8. CASTEL GANDOLFO, OLASZORSZÁG – A PÁRBESZÉDEN FELÜL TESTVÉREK

Katarina: Egyetlen családot építeni a világon mindenki között. Évek óta létezik a mély párbeszéd, az élet párbeszéde a világ több részén a muszlim és keresztény közösségek között. Néhány nappal ezelőtt ezeknek a csoportoknak a képviselője találkozott Castel Gandolfo. Meginterjúváltuk őket. Most hallgassuk meg.

(zene)

¹ Intervista del 18 giugno 2008

Speaker: *Hogy ne mondjunk sokat, szokatlan találkozóra került sor. 400-an vettek részt 23 országból, különböző, gyakran egymással ellentétes nézetet és irányzatot követő keresztények és muszlimok, akik meg vannak győződve róla, hogy együtt kell haladni a béke és a testvériség érdekében. Ez a párbeszéd több mint 50 éve indult el Chiara Lubichnak köszönhetően, aki hidakat vert és megnyitotta a testvériség útjait a muzulmánok és keresztények között a világ több részén. Mély testvériségről van szó, mely túllép a pusztá párbeszédén, azzal a közös felelősséggel, hogy továbbadjuk a reményt.*

Amer El Hafi, Jordánia: *Chiara lelkesége a második világháború alatt született. A történelemnek ebben az időszakában, amikor léteznek konfliktusok és háborúk, nekünk is jobban mint valaha szükségünk van egy olyan lelkeségre, mely átlépi az országok határait, a nacionalizmusokat, az etnikai konfliktusokat, tiszteli a személyt, és azt mondja, hogy minden emberben van valami, ami Istentől jön.*

Jabbar Koubaisy, a Lengyelországi Muszlim Szövetség Titkára: *Chiara mindannyiunk számára reményt jelent. Ő erőt adott a közös úthoz. Mindig azt mondjuk: „EGYÜTT”. Hihetetlen, hogy Chiara micsoda világot nyitott meg előttünk, muzulmánok és katolikusok előtt.*

Ali Hüseyin Rüstem, Törökország: *Édesapám szír, édesanyám iráni, Pakisztánban születtem, és török nemzetiségű vagyok. Az arabok idegennek tartanak, mert perzsa vagyok, a perzsák meg azért, mert arab vagyok, a törökök soha nem fogadtak el töröknek. A Fokoláre Mozgalomban ezt nem éreztem. Soha nem kérdezgettek a múltamról, nem kérdezték, hogy mit gondolok, hogyan imádkozom, miben hiszek. Szerettek, határok és feltételek nélkül. Éreztem, hogy ez a hazám. Akarom mondani: az otthonom.*

Speaker: *Egy programon kívüli esemény: látogatás Chiara házába. Ezzel sokan le akarták róni tiszteletüket.*

Zakiyyah Sabir, USA: *...Gondolom, ennek legjobb módja az, ha szeretjük egymást. Ha egyszerűen megtaláljuk annak módjait, hogy szeressünk, hogy gondját viseljük egymásnak. Őszintén szólva, ezt nem vártam 100%-osan, hogy ilyen párhuzamot találok a szívemnek ennyire kedves tapasztalat, mint az én Hajim és Chiara gondolata között...*

Mona Jawad, Libanon: *Chiara háza valóban sokat mond számomra, mert bemutatja azt a lelkeséget, amit Chiara élt, és kifejezi, mennyire széleskörű a horizontja. (zene)*

Mohamed Guerfi, imám - Verona, Olaszország: *Chiara gyakorlatra váltotta azokat a sorokat, melyekben Isten azt mondja: „Óh, emberek! Férfinak és nőnek teremtettek benneteket, különböző népekké és nemzetekké tettek titeket, hogy kölcsönösen megismerjétek egymást”. Valóban, Chiara bejárta az egész világot, hogy megismertesse Ideálját, hogy keresse az egyetemes testvériséget, és gondolom, hogy ma, amikor ő már nem él, ezt mindannyian együtt megtaláltuk. (zene)*

Tariq Najee-ullah, USA: *A Georgetown Egyetemen tanultam, és alaposan áttanulmányoztam Chiara Lubich személyét és W. D. Mohammed imámmal való kapcsolatát.*

Ellátogattam több helyre, ahol próféták és szentek éltek, ahol valami különlegeset lehet tapasztalni. Ezt éltem át Chiara házában is. Ezután még inkább nagyra becsülöm Mohammed imám kapcsolatát vele, segít, hogy nagyobb odaadással éljek a jövőben, hogy őrizzem ennek a kapcsolatnak a jelentőségét. (zene)

Diana El Zein, Libanon: Chiara az életem része lett. Hozzá fordulok, amikor a világ csúnyának tűnik, amikor öldöklésekről, halottakról és vérontásról hallunk... Ő példakép, ideál, angyal, könyv, amit időnként felnyitok, egy szó a fejemben, valami a szívemben... Ez mind...

Mohamed Sahnouni, Algéria: Felfedeztem, hogy Chiara különleges személy, sok szép dolgot tett a világért, összefogta a muszlimokat, nem muszlimokat és keresztényeket a szeretetben, együttműködésben és egységben egy jobb társadalom születéséért. (zene)

Fatima Suma, Macedónia: Chiarát édesanyámnak tekintem, aki megtanította, hogy szeretetben élhetek a különböző etnikumokkal, nagy szeretetben. És így próbálunk élni a családomban, szeretet adni és lépésről lépésre őt követni. (zene)

Aziz Shehu, dott. Scienze Pedagogiche, Macedónia: Én a Skopjei Egyetemen pedagógiát tanítok, és Chiara idézte elő a legnagyobb változást az életemben. Hallottam a közösségi pedagógiáról, fordulatot láttam benne a teljes pedagógiához, és igyekeztem megélni a gyakorlatban. (ének)

Talib Shareef, Imam Nation's Mosque Washington, USA: Rendkívül értékesek a szeretetnek ezek az ismérvei, és újjáébredést jelentenek számomra. Ahogy imámként (...) a világot járom, és sok találkozón részt veszek a muszlim vallási vezetőkkel és imámokkal, igyekezni fogok egyre jobban terjeszteni ezeket, mert sokan nem ismerik úgy, ahogy Chiara magyarázza. Valójában iszlám és ugyanakkor egyetemes eszmék ezek, ami azt jelenti: mindenkinek szólnak, attól függetlenül, hogy valakinek milyen a bőrszíne, milyen népcsoporthoz, nemzethez vagy valláshoz tartozik. (zene)

Dr. Mohammad Ali Shomali, a Londoni Iszlám Központ igazgatója, Nagy-Britannia: 20 évvel azután, hogy közelről figyelemmel kísérem a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó barátaimat, arra a következtetésre jutottam, hogy Isten olyan lelkiséget adott Chiara Lubichnak, mely az egész emberiség számára új modellt jelent. Új lelkiségi út ez, mely közösségi, és tekintetbe veszi az élet minden területét, ugyanakkor hűséges ahhoz a teológiához, és azokhoz az ontológiai kérdésekhez, melyek közősek bennünk, keresztényekben, muszlimokban, zsidókban, és mindenkiiben, aki hisz Istenben. Gondolom, hogy minél előbbre haladunk, annál nagyobbra fogjuk értékelni ezt az ajándékot. (zene és taps)

9. CHIARA LUBICH: AZ EGYETEMES CSALÁDÉRT

Cyrl: Talán Doktor Shomali most hallott szavai szolgálnak legjobb bevezetésül Chiara most következő üzenetéhez, amit hallani fogunk. Az Egyesült Államokban mondta 2000-ben,

a muszlimok és keresztények találkozásán Washingtonban. Elmagyarázza benne az egyetemes testvériség mély és univerzális gyökereit. Mellette W.D. Mohammed imám, a *Muslim American Society* vezetője látható.

Chiara Lubich (konszekutív angol tolmácsolással): [...] Mind meggyőződésükben mind a vallásgyakorlat terén sok hasonlóság jellemzi a különböző hitű embereket. / De meg vagyok győződve arról, hogy az egyetemes testvériségért folytatott munkában, amire minden jelenlévőt meghívnek, főként az úgynevezett „Arany szabály” megvalósítására kell törekednünk, mely minden vallás közös törvénye. / Ez úgy szól, hogy tegyük azt másokkal, amit szeretnénk, ha velünk tennének, tehát egyedül csak azt kéri, hogy szeressük a felebarátot. / Szeress! Ezt mondja mindenkinek. / (Taps) Szeress mindenkit, különbségtétel nélkül, ahogy Isten teszi. / Megkülönböztetés nélkül: / ne tégy különbséget, hogy valaki a honfitársad, vagy külföldi; / európai, amerikai, afrikai vagy ázsiai; / keresztény, zsidó, muzulmán vagy hindu... / Ne válogass. / Szeress mindenkit. / És úgy szeresd a másikat, mint saját magadat. / Ne szavakkal szeresd, hanem tettekkel. /

És az arany szabály azt is mondja... (Taps) Az arany szabály azt is mondja: / gondold el, milyen lenne a világ, ha nem csak az egyes emberek között, hanem a népek, népcsoportok, és nemzetek között is gyakorlattá váltanánk ezt a törvényt, és például úgy szeretnénk a másik hazáját, mint a sajátunkat. / Mi elkezdtük ezt. / (Taps) Elsőként kell szeretnünk, ahogy Isten teszi; / ne várjuk, hogy a másik lépjen, hogy ő szeressen minket és ő tegye meg az első lépést; / legyünk mi a kezdeményezők. / Aztán ha a többiek is velünk fogják élni ezt a szeretetet, akkor létrejön a kölcsönös szeretet. / Ez a biztos alapja a világ egységének; / életet tud adni az emberiség egyetemes családjának, és olyan erős kapcsolatot teremt az egyének, a csoportok és a népek között, hogy ledőlnek a megosztottságok falai mindenütt és minden időben. / Ennek a szeretetnek köszönhetően, amit a legkülönbözőbb vallású emberek megélnék a mi Mozgalmunk által is, a föld szinte minden nemzetében vannak olyan emberek, akik – legalább ott, ahol élnek – igyekeznek egy új nép sarja, az egyetlen család építői lenni a világban. / (Taps)

Befejezésként szeretnék meghívni minden jelenlévőt, mindenkit, az itt jelenlévő gyerekeket is, hogy folytassuk együtt az egység felé vezető békés menetelést. / [...] A szeretetünk kovácsolja egyé a népeket, ahogy azt ma is láthatjátok itt közöttünk, keresztények és muzulmánok között, de mind egyetlen közösséget alkotunk, mind egy közösség vagyunk / (taps) kölcsönös szeretetünk által épüljön mindenütt egy új világ, a szeretettel megújított világ, ahol mindnyájan felismerjük, hogy egymás testvérei és az egyetlen Isten gyermekei vagyunk. / (Taps)

10. BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORÁNNAL

Cyрил: Most hallottuk Chiarától: „...kölcsonös szeretetünk által épüljön mindenütt egy új világ”.

Emmaus és Jészús, nemrég jöttetek vissza a kínai zónából, ahol meglátogattátok a nagy családunkat. Hosszú volt ez az utazás, jártatok Taiwanban, Pekingben, Sanghajban, Makaóban, Hongkongban... Mi volt a célja ennek az utazásnak? Hogy sikerült?

Emmaus: Valóban hosszú volt, négy hetet töltöttünk ott, egyik városból a másikba utaztunk, és találkoztunk a mozgalmunk családjának tagjaival. Értük mentünk oda, mert tudtuk, hogy léteznek, és szerettük volna megismerni őket, ők pedig minket, és az egész világon élő családunkat. Az utazásunk során, a különböző részekén közel egy millió emberrel találkoztunk az egy és fél milliárd kínaiából. Akkor érhetitek, hogy ha a világból Isten gyermekeinek családját szeretnénk létrehozni, bizony van még mit tenni! De ők ott vannak, a mieink, a családunk tagjai, és velünk együtt élnek a kölcsönös szeretetet és az egyetemes testvériséget mindenki felé.

Ez volt ez első benyomásom.

Jészús: Természetesen, szerettük volna megismerni ezt a hatalmas országot, a kultúráját, ezt a hatalmas civilizációt, melyről tudjuk, hogy napjainkban, a globalizáció korában alapvető fontosságú szerepet tölt be a világ geopolitikai egyensúlyában. Valóban láttuk ezt, és nagy gazdagodást jelentett számunkra minden, amivel ott találkoztunk. Kína 400 km/óra sebességgel haladó ország, csak hogy elmondjam. A sanghaji repülőtér a város központjával összekötő vasútvonalon, egy 6 perces útszakaszon 400 km/óra sebességgel halad a vonat. Kína ilyen, egy ilyen sebességű civilizáció, ezért a modernizáció a legfelső fokán áll, ugyanakkor számításba kell vennie a több ezer éves nagy civilizációját, történetét, ahol – amint láttuk is – együtt élnek különböző vallások, keresztény felekezetek, nem vallásos meggyőződésűek. Ezt is szerettük volna első kézből megismerni, és nagyon pozitív tapasztalatot jelentett.

Katarina: De mi volt a benyomásotok ezekről a találkozásokról? Erről az útról?

Jészús: Az, amiről már Emmaus is elkezdett beszélni, hogy láttuk a Mozgalom nagy családját ott Kínában, mely - lassan-lassan, ahogy egyre szerteágazóbban növekszik több városban is, rengeteg helyi közösség van elszórtan az egész területen -, az egység kovásza, a közösség kovásza kezd lenni minden területen. Tehát, hidakat vernek, párbeszédet építenek mindenkivel. Döbbenetes látni azokat, akik mélyen belegyökereznek Chiara Lubich Ideáljába, és teljes mértékben kínaiak maradnak, kínaiaként élnek. És ez nagyon pozitív.

Tehát, az ember első benyomása az, hogy valóban ott van Kínában ez a nagy család, mely részét szeretné adni és részét adja, hogy erősítse a kínai kultúra nagy értékét, a harmóniát.

Cyрил: Emmaus, aztán visszajöttetek ide. Mi maradt bennetek ebből az utazásból?

Emmaus: Nagy hatással volt ránk ez a nép, ez a fiatal nép. Sok a fiatal, ez a nép, mely ígéretes jövőt tudhat magáénak, nagyon elfoglaltak, mindenki dolgozik, mindenütt látni, hogy rengetegen dolgoznak, mindenkinek megvan a maga sajátos munkája, amit jól, alaposan végez.

Ugyanakkor nagy benyomást gyakorolt rám, hogy ez a nép mennyire szomjazik a természetfölöttire, a szent dolgokra, a spiritualításra, és ez abból is látszik, hogy micsoda áhítattal mennek látogatni a templomaikat, de abból is, hogy milyen sok felnőtt kéri a keresztség felvételét. A húsvéti szentmisén annak a városnak a székesegyházában, ahol éppen tartózkodtunk, láttuk a katekumenek hosszú sorát, akik várták, hogy beléphessenek a templomba, és megkereszteljék őket.

És azt is láttuk, az is nagy hatással volt ránk, hogy mennyire szomjaznak a köztük lévő igazi kapcsolatok után, például az egyik fiatal elmondta a tapasztalatát, hogy talált egy kedvező munkát, magas fizetéssel, de az egész életét lekötötte, és nem volt lehetősége, hogy társaságba járjon, hogy családot alapítson, hogy fenntartsa a kapcsolatot a barátaival. Ezért azt mondta: „Nem, ez nem nekem való”. Otthagyta ezt a munkát, és szakácsként dolgozik, hogy mások rendelkezésére álljon, hogy másokért tegyen valamit, és igazi kapcsolatokat építsen.

Tehát a testvériségbe vetett nagy reménnyel jöttünk vissza, amit ők is velünk együtt építenek. És éreztük, hogy bár ekkora népről, ilyen nagy országról van szó, ahol mindenkinek van mit tennie, tehát azt mondhatnánk, hogy mindenük megvan, de nincs meg mindenük, mert az ideál, mely lelket ad nekik, még nagyobb ennél, az ut omnes, a „Legyenek mindnyájan egy”, ezért az ut omnesre nyitott szív számára, mert ők is olyanok, mint mi, ugyanahhoz a családhoz tartozunk, a másfél milliárd ember sem elég, mert valóban mindenkire szeretnénk eljutni. Ők is velünk együtt. Nagy a nyitottság a mi részünkről is és az ő részünkről is. Nagy öröm és hála van bennünk azért a szeretetért, amivel elárasztottak minket.

Cyрил: Köszönjük!

Katarina: Köszönjük! Köszönjük, Jézus! (Taps)

11. **BEFEJEZÉS**

Katarina: A kollegamentó végéhez értünk. Köszönjük azoknak, akik figyelemmel kísérték bennünket és részüket adták. Emlékeztetünk benneteket, hogy körülbelül 2 óra múlva újra megtekinthetitek a kollegamentó honlapján a közvetítést, és külön-külön is letölthetitek a híreket.

Cyrl: Megtudtuk, hogy Tagaytayból 50 a házas fokolarinó kísér bennünket figyelemmel, akik ázsiai országokból gyűltek össze. Üdvözlünk titeket! És titeket is, akik Csehországban találkoztok 160-an, 8 kelet- és délkelet-európai országból.

Megragadjuk az alkalmat, hogy köszönetet mondjunk a kollegamentó elmúlt hetekben érkezett anyagi támogatásához. Legközelebb június 16-án, este 8 órakor találkozunk.

Üdvözlünk mindenkit!

Katarina: Ciao! (Taps)